

Běžte ven s Talinkou! ☐ Odcházela jsem z práce ve značně rozloženým stavu. Moje tělo obdrželo jakousi alergickou reakci. Se vším všudy. Nejen že jsem se zdatně vysypala na krku a hrudním košíčku, kde se mi udělaly jakýsi pucejře, ale ještě mi bylo značně divoce po těle. Pocit, že hlavu a nohy vám čímsi přetlakovali, že jste jak když se vznášíte v nějakým gelovým nálevu... no prima pocity.

A vzhledem k tomu, že Brtník byl fuč, tak místo toho, abych zalezla sto sáhů pod peřinu, což bylo jediný co jsem chtěla, jsem musela s ohařiskama ven. Převlíkla jsem se, vybavila se, popadla psy a doufala, že cestou nikde neomdlím. Pro případ, že jo, jsem požádala Rumíčka, aby mě v tom nenechal a záchránil mě. Tálii jsem požádala, aby byla dneska za hodnou, jinak mě zabije. A šlo se. Na louce si hrál pán s pitbulkou a pravil, že nemá ráda jiný psy. Takže bylo nasnadě, že tady si nepomůžu a budeme muset někam dojít. Pustila jsem Talimůru k potůčku a šourala se s Rumíčkem a házela mu tenisáka. Na zavolání Talimůra přišla, i řekla jsem si, že se posuneme dál. A nechala ji ještě na volno. Ráda bych, aby se mohla pohybovat bez vodítka i trochu jinde. Šla se ráchat do nezamrzlý vody a asi jí tam do rákosí zapadly uši. Tak jsem jí je pomohla vyndat ☐ a za trest pochodovala k Penny u nohy. Tam už jsem ji radši cvakla na vodítka a šlo se k polím. Tou cestou co vždycky vyvádí jak deset čertů. Dneska se spokojila s půlkou čerta, takže jsme šly na pohodu ☐ .

A já si řekla, že to zkusím. Stopka byla doma, protože jsem neplánovala jít na pole (navíc do míst, kde to Tali bere vždycky nejvíc), ale šmrdolet se za domem, což mi rozbilo to, že tam byla ta pitka na volno a bez koše. Takže jsme skončili tady v polích. "A tak to prubnu.", rozhodla jsem se. Stejně to tady se mnou možná brzo flákne, tak co. Má to se mnou fláknout z infarktu, nebo z alergie :D. Tali dostala košík a já odcvakla karabinu. A mohla si zpívat..."Letí, letí Talinka, uuuž je takle malinká!" ☐ ☐ Ne, kecám náhodou. Přiběhla za náma, no! Normálně fakt že jo. Pak to teda pohnojila, páč se šla štrachat do mlází a odmítla si nasadit uši. Dostala se až za starej rozpadlej plot a tam lítala. Tak jsme se na ní vykašlali a "šli pryč". Házeli jsme si balonek a hráli si a odcházeli. Trošku jsem doufala, že bude mít s tím plotem větší potíže. Ale kupodivu ne, díru kudy se tam dostala našla hned. V rámci disciplinárního řízení si pocvičila poslušnost a akorát v nejlepším nás míjeli manželé z vedlejšího domu, kteří vědí, jak se s Tali od začátku moříme. Ptali se, jestli už je to lepší. Neměli se ptát. Neměli. Nejdřív je přepadnul radostnej Rumoušek a poté radostná Talimůra, která teda akurát doposlušnila. Oba se tak rozpumprdlíkovali - teda oba psi, ne ti manželé ☐ - že se pustili do bitky a honičky v oraništi. I tady Tali kupodivu poslechla, když jsem je pak

přivolávala a vzorně přiběhla. Moc jsem jí pochválila a dala jsem jí volno. Inu..... poslechla zase na slovo a letěla jako šíp do stařiny. □

“Hm.... máme Rumíčku o zábavu postaráno! Ale co. Má košík, takže škody napáchat nemůže a když bude nejhůř, tak jí tady co? Tak jí tady necháme! A jdeme si čekat tenisáky!” pravila jsem rozradostněnému Zrzavci. Párkrát jsme si čekali a já se otázala “Rumíčku, kde máš tu čůzu?” Běžel ke stařině a já slyšela strachání. Pískla jsem a..... Fleky běží!! A doběhly až ke mně! A vzorně předsedly! Paráda! No jenže, než jsem ji stihla pochválit, natož pak odměnit, rozbil to zase celý Rumouš, který celý radostný hópнул z cesty a ona za ním. “Seš už blbej? Co mi to děláš? Teď jí tady zase budem lovit.” “Aaaa nebo jí tu necháme???” koukal zvesela. A šli jsme pryč. A to už k nám ale Fleky letěj jako splašený. Jsou pochválený a daří se je držet už na cestě. Jen se ještě musejí servat s Rumíčkem. Dojdeme až na konec polí. Tam si v chroští ta krůta flekatá někde sundá košík a radostně se šmrdolí z křoví ven. “Mno, tak chytrá jako ty, sem já taky, milá Flekatá. Heh, mám protiflekatou zbraň. Je zrzavá a jmenuje se Rumíček.” Posílám ho do křoví ať hledá. Sice neví co, ale je dobrej, takže zase najde a přinese. “Šííííkovnej páán, můj šiikovnej pán, seš Rumíčku!!” raduju se a zvesela nasazuju zklamany Flekatici koš zpátky na tu její kebuli dutou.

A jdeme směrem k domovu. Tali se stále drží vzorně u mě a pak vlastně po druhý za celou procházku doopravdy zazlobí. Páč se mi utrhne od nohy a letí na bývalý fotbalový hřiště. Bez reakce. Sakra. Ve tmě nemám šanci, takže : “Rumíčku, jdeme” a odcházíme. Zajdeme za roh, tam ho posadím a vykouknu zpoza rohu a vidím Fleky jak vyběhnou na chodník a běží. Vyběhnu taky a udělám to, co už dlouho ne. Vyženu ji od sebe, nemilosrdně. A jdu pryč. Po nějaký době zapískám a ona přiběhne. No a tak si to celý musíme prostě projet znovu. Ať chci a nebo nechci. Už jsem fakt unavená moc, šťáva došla, ale Dojdeme tedy k místu, kde se mi urvala a jdeme zpátky, dojdeme ke hřišti a já dám volno. Vyběhne tam a když zapískám vzorně se dostaví. Tím pádem se dostaví i odměna a pochvala. Z dálky se k nám nesou hlasy a já zjistím, že ze tmy vyjíždí koně, tak si ji radši vezmu na vodítko. Abychom jim nešli v patách, nebo nemuseli čekat na místě, strihneme si ten pochod ke hřišti na volno ještě jednou. Fajn, klaplo tooooo! Jdeme podél a nechávám ji stále na volno. Ťape vedle, nic nezkouší a nechává se odměňovat. Pochopitelně, že Rumíček je, coby nejhodnější pán na celým světě, taky odměňovanej. U Boromejek si Fleky zajistím vodítkem a dojdeme až k našim domům. A k Talibufíku. Těsně, když ho míjím si posadím, okošíkuju a pustím z vodítka. Hmmm, dobrý, jde s námi. A pěkně až domů .Když před domem volám, kdo bude

Máte pocit že humřete?

první nahoře, tak slavně vítězí □ . A já jsem ráda, že jsem ráda. Doplazím se domů a jdu cípnout do peří, protože takhle divně mi ještě nikdy nebylo. Každopádně venku jsem to přežila. Ona Tali ani moc jiný šance člověku nedává □ .